

LÁ THƯ MỤC VỤ

Samaria là vùng đất cấm kỵ đối với người Do Thái vì đó là vùng đất ngoại đạo. Người Do Thái xem đó là một vùng ô uế. Người Do Thái không bao giờ giao thiệp với người Samaria cả ! Nhưng Chúa Giêsu đã vượt qua biên giới cấm kỵ đó vì Chúa muốn đem ơn cứu độ đến cho mọi người. Tại đó, Chúa còn gặp gỡ 10 người bị bệnh phong cùi. Lại thêm một điều cấm kỵ nữa vì ai bị bệnh phong đều bị coi là hạng người tội lỗi, ô uế. Họ bị xếp vào loại cận bã của tầng lớp bị loại trừ ra khỏi xã hội và bất kỳ ai gặp họ đều trở thành ô uế. Thế mà Chúa Giêsu đến với họ vì trong mắt Chúa, mọi người đều bình đẳng, đều đáng yêu và đều được hưởng ơn cứu độ.

Mười người bệnh phong cũng tự biết mình là thành phần nhơ nhớp nên họ không dám đến gần ai, đành đứng đằng xa mà kêu xin : “Lạy **Thầy Giêsu**, xin rủ lòng thương chúng tôi!”. Đối với họ, danh từ “Thầy” rất phong phú. Chắc là họ không nghĩ đến khả năng giáo huấn của Chúa Giêsu đâu. Họ chỉ trông chờ quyền năng ở nơi Người. Họ đã nghe đồn thổi về các phép lạ Người làm. Người là **Thầy** theo nghĩa ấy, nghĩa là một tiên tri của Chúa. Họ còn dám xưng đích danh Đức **Giêsu** mà không sợ ‘phạm húy’. Họ muốn nói lên lòng tín nhiệm và muốn kéo Chúa lại gần mình hơn. Trong tiếng Do Thái, tên **Giêsu** có nghĩa là **Thiên Chúa cứu độ**. Từ cùng tận nỗi đau khổ, họ đã kêu lên bằng tất cả tấm lòng tha thiết và với một niềm tin vững chắc. Chỉ có Chúa mới đủ lòng thương xót họ và chỉ có Chúa mới có đủ quyền năng chữa trị họ. Thế là Chúa Giêsu đã ra tay cứu chữa họ.

Chúa Giêsu đã coi lời họ van xin là biểu thị lòng tin của họ, nên Người bảo : “Hãy đi trình diện với các tư tế”. Nên nhớ, theo luật Do Thái, người bị bệnh cùi chỉ đi trình diện các tư tế khi nào thấy mình được khỏi bệnh để được các bậc nắm giữ pháp luật xác nhận là đã lành sạch rồi. Vậy khi bảo họ đi trình diện các tư tế tức là Chúa Giêsu đã cam kết chữa họ lành. Và quả thực, họ tin Người đến nỗi lập tức đi trình diện dù khi ấy họ vẫn chưa thấy mình được lành bệnh. Đúng thế, trong khi họ đi, họ đã được “sạch” bệnh. Chúng ta cảm phục lòng tin của họ. Tất cả mười người đã được chữa lành. Nhưng chỉ có một người quay trở lại gặp Chúa Giêsu để tôn vinh Chúa. Anh gục mặt dưới chân Chúa mà tạ ơn. Anh công nhận Ngài là Thiên Chúa nên anh thờ phượng Ngài.

Trong khi 9 người kia đi đâu ? Nghĩ rằng họ đã trở về nhà mình thì tệ quá ! Thánh Luca để cho chúng ta đoán. Nhiều người cho rằng họ tiếp tục đi trình diện các tư tế, tức là họ có đức ‘vâng lời’. Nghĩ như vậy cũng tốt nhưng vẫn không thể bào chữa cho họ được. Phải công nhận là họ ích kỷ vì chỉ nghĩ đến mình, muốn cho mình được giới thẩm quyền công nhận ngay để được sống như mọi người. Đang khi lẽ ra khi thấy mình được sạch bệnh cách lạ lùng như vậy, họ phải nhận ra ơn Chúa và phải trở lại để tạ ơn Người. Chúa không đáng để tìm đến hơn là tìm đến các tư tế tầm thường kia sao ? Vậy mà chỉ có một người nhận ra điều đáng làm mà thôi !

Chúa Giêsu nói : “Không phải cả mười người đều được sạch sao ? Thế thì chín người kia đâu ? Sao không thấy họ trở lại tôn vinh Thiên Chúa, mà chỉ có người ngoại bang này ?” Có cái gì đau xót và phiền trách trong câu hỏi trên. Nó nói lên tâm trạng của tác giả Luca khi thấy Chúa mang ơn cứu độ đến cho cả Do Thái lẫn Hy Lạp, thế mà dường như chỉ có dân ngoại chen chân vào thôi ! Chúa Giêsu bảo : “Hãy đứng dậy mà về đi ! Lòng tin của anh đã cứu chữa anh”. Tự nhiên nhiều người muốn hỏi, phải chăng lời này ám chỉ rằng 9 người kia không được khỏi bệnh ? Không phải vậy ! Chúa Giêsu đâu có hẹp hòi đến nỗi đã ban ơn rồi rút ơn lại. Nhưng phải hiểu rằng “Có một thân thể lành mạnh mà không được cứu độ thì nào có ích gì ?” Điều thiết yếu mà người Samaria kia nhận được, là anh ta được “cứu độ”. “Đứng dậy” gọi đến mầu nhiệm Phục Sinh, đó là con đường mà từ nay người Samaria kia sẽ đi để sống đạo. Anh có được niềm vui trọn vẹn mà 9 người kia không có.

Chín người kia cũng vui vì được sạch khỏi một thứ bệnh quái ác, nhưng họ lại không có niềm vui sâu xa hơn trong mối tương giao với Thiên Chúa. Họ có lòng tin để cất tiếng cầu xin nhưng thiếu đức tin để gặp gỡ Thiên Chúa. Niềm vui được khỏi bệnh rồi cũng sẽ nhạt phai, chỉ có niềm vui được ở bên Chúa mới vĩnh viễn. Chúng ta hãy năng xin ơn được gặp gỡ và ở bên Chúa.

